«ខ្មោច»

ពាក្យមិនសូវច្បាស់របស់កូនប្រុសវ័យទើបតែបីឆ្នាំ បានធ្វើឱ្យអ្នកស្រីស៊ីណាបែរក្រោយសម្លឹង។ នាងមានអារម្មណ៍ចម្លែកពេលក្មេងប្រុសចង្អុលទៅក្រៅបង្អួច។

ជាកាយវិការដែលកូនគាត់មិនធ្លាប់ធ្វើទេ។

«ថីហ្នឹងកូន?»

«ម៉ោច!» ក្មេងស្រែកម្ដងទៀត។

ធម្មតាជីមីនៅមត្តេយ្យខ្មែរ-អង់គ្លេស គេនិយាយភាសាខ្មែរបានតិចទេ ដោយសារតែគេរៀនពីរភាសា។ ទោះយ៉ាងណា ពាក្យដែលគេទើបនឹងបានភ្លាត់និយាយចេញមក ធ្វើឱ្យម្ដាយក្មេងម្នាក់នេះសង្ស័យ ព្រោះពិតជាមិនធ្លាប់បានឮពីមុនមកឡើយ។

អ្នកស្រីស៊ីណាក្នុងវ័យ២៨ឆ្នាំជាស្ត្រីអភិជនដ៏មានរូបឆោមលោមពណ៌។ គាត់ដើរទៅក្បែរកូនប្រុសនិងលូកកាន់ស្មាតូចរបស់គេ មិននឹកស្មានថា ត្រឹមប៉ុណ្ណឹងក្មេងក៏ភ្ញាក់ជាខ្លាំង រួចបង្ហាញអាការៈញាប់ញ័រអស់រាងកាយ។

ម្ដាយភ័យគាំងបន្តិចចំពោះកាយវិការចម្លែក។

បែរមករកម្ដាយដោយទឹកមុខស្លេក ក្មេងប្រុសមានសភាពជំរុញធ្វើឱ្យអ្នកស្រីផ្អើមភ័យ។ ណាមួយក្មេងប្រុសស្រវាឱបម្ដាយភ្លាមៗ ធ្វើឱ្យអ្នកស្រីស៊ីណាប្រញាប់អង្គុយចុះផ្ទប់កូនផ្ទាល់នឹងដើមទ្រូង។

ខ្លួនប្រាណក្មេងប្រុសត្រជាក់ស្រេង។

ការណ៍នេះធ្វើឱ្យអ្នកស្រីរឹតតែមានចិត្តចម្លែកថែមឡើង។ គាត់លើកកូនប្រុសឡើងមកឃើតៗ ដោយលួចលបសម្លឹងមួយឆ្វាច់ទៅក្រៅបង្អួច។

សួនច្បារខាងក្រៅ មានភ្លៀងធ្លាក់រពុយមកតិចៗ។ ពីនេះទៅកន្លែងដែលសន្តិសុខអង្គុយយាមមានពន្លឺភ្លើងឆ្វាំង ហេតុអីបានជាយប់នេះសួនច្បារមើលទៅនៅតែស្រអាប់?

«មិនអីទេកូន!»

ដោយក្មេងនៅតែបន្តឱនគេចមុខជាមួយនឹងទ្រូងម្ដាយ អ្នកស្រីវ័យក្មេងក៏ខ្សឹបៗបន្តថា៖

«កុំភ័យៗ»

ក្មេងប្រុសតោង-កម្ដាយជាប់ហាក់ដូចជាកំពុងភ័យខ្លាចរអាចំពោះរឿងអ្វីមួយ។

«តោះទៅបន្ទប់យើងវិញ!»

ដើរកាត់ផ្ទះបាយឃើញយាយមេផ្ទះឈ្មោះមិន កំពុងរៀបរយតុអាហារ។

«ចាំយកបបរជីមីមកលើមកមីង!»

«ចាំលោកជំទាវ!»

អ្នកស្រីស៊ីណា គឺជាភរិយារបស់ម្ចាស់ធនាគារដ៏ធំមួយនៅកណ្ដាលក្រុងភ្នំពេញ ប៉ុន្តែនៅក្នុងផ្ទះនេះ មិនមានមនុស្សច្រើនក្រៅរស់នៅឡើយ ក្រៅពីយាយមិន និងក្មួយស្រីៗគាត់ពីរនាក់ទៀត ដែលមកជួយធ្វើការក្រៅម៉ោងរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ។ ធម្មតាពួកគេតែងវិលត្រលប់ទៅផ្ទះក្រោយបាយល្ងាចនិងរៀបចំក្នុងក្រៅរួចរាល់ ដូច្នេះរាល់ពេលយប់មានតែយាយមិន ដែលស្នាក់នៅជាន់ខាងក្រោមក្បែរផ្ទះបាយ ហើយមានអ្នកយាមពីរនាក់ ឆ្លាស់វេនគ្នាគេងក្បែរតូបយាមនៅខាងមុខរបងផ្ទះ។

ក្រាក....ស្នូរទ្វារបើកចូលមក មិនមែនយាយមិនទេ....បែរជាអ្នកផ្សេង

«ងាប់ហើយបង! ខ្ញុំភ្ញាក់ព្រើត!»

«ទាំងម៉ែទាំងកូន តោងដៃគ្នាជាប់ម្ល៉េះ?!»

«កូនយើងប្លែកណាស់បងថ្ងៃនេះ!»

«មានអីប្លែក?»

ទឹកមុខប្ដីស្រស់ស្រាយហើយចាប់ផ្ដើមលាមកទទួលយកកូនប្រុសទៅពរកាន់ ប៉ុន្តែកូនប្រុសនៅបិទភ្នែកតោងទ្រូងម្ដាយជាប់មិនព្រមលែងដៃទៅរកឪពុកទេ។

«កើតអីគេ? មកៗប្រាប់ប៉ាសិនមើល៍!»

នេះគឺលោកវិសិដ្ឋនាយកធនាគារដ៏ធំមួយកណ្ដាលក្រុងភ្នំពេញ។ គាត់និងភរិយារៀបការបាន៧ឆ្នាំហើយ។

ស៊ីណាហុចកូនទៅឱ្យស្វាមីទាំងធ្វើមុខស្ងួត។ បុរសស្ទុកស្ទម្ភឱនសម្លឹងមុខកូនហើយថើបល្ងួងសួរ៖

«ប៉ាទេតើជីមី ប៉ាទេ!»

បានឪពុកឱបថើប ក្មេងចាប់ផ្តើមយំឡើង ដូចជាទើបតែបានគាំងនៅក្នុងភាពរន្ធត់អ្វីម្យ៉ាង។

«អម្បាញ់មិញ.....មិនដឹងថា....កូនបានឃើញអ្វីដែលក្រៅបង្អួចទេបង! ប៉ុន្តែកូនខ្លាចខ្លាំង!»

ប៉ាមិនមាត់ក៏ឈោងទៅទាញបើកវាំងននហើយសម្លឹងរេវិលរល់នៅបរិស្ថានខាងក្រៅ។ គាត់ងាកមកថើបលួងកូនទៀតព្រោះកូននៅលើដៃនៅឡើយ។

«គ្មានស្អីទេ ឃើញទេ មានតែពូកឃ្លោកនិងពូង៉ា កំពុងយាម!»

យប់នោះពេលលោកប្តីនាំកូនចូលគេងស្រួលបួលហើយ ចាប់ផ្តើមជួយរៀបចំចានក្បានជាទម្លាប់របស់ស៊ីណាដែលជាស្ត្រីមិនទំយើខ្ជិលទេ។

យាយមិននៅតែឃាត់ដូចរាល់ដង៖

«លោកជំទាវទុកនៅនេះហើយ!»

«អត់អីទេ មីងលាងចានទៅ ផ្លែអស់នេះខ្ញុំរៀបចំទុករំលែកទៅអ្នកយាមហូបខ្លះ!»

«ចាំ!»

គាត់លាងចានផងងាកមកលបមើលកិរិយាកុលនារីដោយសរសើរលបលួចក្នុងចិត្ត។

«មីងអ៊ំ្ន! ល្ងាចមិញនេះ ជីមីចង្អុលទៅក្រៅហើយនិយាយថាខ្មោច!»

យាយមិនឮកាលណាក៏ហាក់ដូចជាផ្អើងវិញលែងកម្រើក។ សន្សឹមៗយាយក្រឡេកទៅសម្លឹងក្រៅបង្អួចដែរ។ នៅពេលនោះអ្នកស្រីបន្ថែមមកទៀតថា៖

«ពេលហ្នឹងខ្ញុំលូកដៃកាន់ជីមី គេភ្ញាក់ហើយភ័យរហូតដល់មិញប៉ាគេឱបលួងទើបគេងលក់បាត់ខ្លាច!»

ស្ត្រីអ្នកធ្វើការនៅតែផ្ទឹងសម្លឹងទៅក្រៅ ធ្វើឱ្យជំទាវក្មេងតឿនខ្សឹបសួរបន្ថែមឡើងទៀត៖

«ម៉េចទៅមីង?»

ដឹងថាអ្នកស្រីកំពុងនៅរង់ចាំប្រតិកម្មខ្លួន មេផ្ទះក៏ងាកមកសម្លឹងមើលអ្នកស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតដោយទឹកមុខព្រួយបារម្ភ៖

«នៅស្រុកខ្ញុំ បើក្មេងនិយាយចឹង គេទុកថាមិនល្អទេជំទាវ!»

ដៃចិតផ្លែឈើជំទាវក៏ចាប់ផ្ដើមរង្វើល។ សាជាថ្មីយាយមិនខ្លួនគាត់ ក៏ងាកបែរក្រោយសម្លឹងទៅក្រៅបង្អួចម្ដងទៀត។

«ឥឡូវអ្នកប្រុសជីមីយ៉ាងម៉េចទៅហើយទាន?!»

«អត់អីទេគេងហើយ!»

គាត់ដើរមកក្បែរហើយនិយាយទៀតៈ

«លោកជំទាវស្ងួត្រធម៌ដាក់ក្បាលកូនផង!»

«ចាំខ្ញុំដឹងហើយមីង! ខ្ញុំបានធ្វើហើយ!»

«ចាំស្អែកព្រឹកចាំមីងសួរគេពីរឿងនេះឱ្យ យប់ហើយ.....យើងកុំនិយាយអី! ហើយ....ក៏..... កុំទុកឱ្យនៅម្នាក់ឯង! ជំទាវឆាប់ឡើងទៅគេងក្បែរផងទៅ!»

«អត់អីទេ ខ្ញុំ.....ខ្ញុំអាងថា ឪពុកគេនៅនោះ!.....អ៊ីចឹងខ្ញុំឡើងទៅហើយ!»

«ចាស៎ លោកជំទាវឆាប់ទៅសម្រាន្តទៅទាន!»

អ្នកស្រីស៊ីណាដាក់របស់របរចុះ ចាប់ផ្ដើមដើរចាកចេញពីបន្ទប់បាយ ប៉ុន្តែពេលដល់ជណ្ដើរគាត់ហាក់នឹកឆ្ងល់រឿងអ្វីមួយក៏សម្រេចចិត្តបែរក្រោយមកវិញ។ ពិតមែន ពិតជាឃើញយាយមិនម្នាក់នោះឈប់លាងចានហើយប្រញិបប្រញាប់ទាញបង្អួចបិទវិញទាំងអស់។

បានន័យថា.....គាត់ក៏មានអារម្មណ៍អត់ល្អ។

ឡើងមកដល់បន្ទប់ ប្ដីបិទភ្លើងទៅហើយ នៅតែអំពូលរាត្រី។

ភរិយាប្រះខ្លួនមកកន្លែងរបស់នាងហើយផ្ដើមខ្សឹបប្រាប់ប្ដីៈ

«បងអ្ហា តើកូនយើងឃើញអីនៅក្រៅហ្នុង?»

«អូនឯងប្រហែសឱ្យកូនឃើញរឿងខ្មោចតាមទូរទស្សន៍ច្រើនពេកទេដឹង! ប៉ុន្តែ....ឈប់គិតវែងឆ្ងាយ! យប់ហើយ! ណាមួយ បងមានរឿងល្អមួយចង់ប្រាប់!»

ប្រពន្ធទម្លាក់ទម្លាក់ចោលនូវភាពមិនសប្បាយចិត្តងាកមកសម្លឹងរបស់មួយដែលស្វាមីហុចមក។ ក្រោមភាពព្រិល របស់នេះពិតជាសក្តិសមនឹងទឹកមុខញញឹមប៉ប្រិមរបស់ប្ដី បង្ហាញថាគេសប្បាយចិត្តដែលបានធ្វើជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ។

«ស្អីហ្នឹងបង? មើលមិនច្បាស់ ដូចជាភ្លុក!»

«វត្ថុបុរាណ! ដេញថ្លៃទម្រាំបាន!»

វត្ថុបុរាណជាចំណង់ចំណូលចិត្តនៃប្ដីខ្លួន នាងដឹងរឿងនេះ ហើយប្រឹងលូកដៃទទួលយកមកប្រុងពិនិត្យបែរជាត្រូវប្ដីក្ដាប់ដៃឃុំគ្រងទុកវិញ។

«បងមិនទាន់ដឹងថា ស្រីៗគេឱ្យប៉ះកាន់របស់នេះបានឬនៅទេ! ទុកដំឡើងរាសី ឡើងបុណ្យសក្តិរួចសិន សួរតាគ្រូសិន!»

«ចិញ្ចៀន?»

«ជារបស់មេកុលសម្ព័នស្ដេចត្រាញ់បុរាណ!»

«ថ្លៃកប់ពពកហើយមែនទេ! បានជាបងសប្បាយចិត្តខ្លាំង!»

«មិនមែនរាប់រយលានដុល្លារទេ! ២៤ម៉ឺន! តែទៅមុខ អាចនឹងលក់បានកប់ពពក!»

នាងស្ងាបទ្រេតខ្លួនបម្រុងចូលនិន្ទ្រាទាំងនឹកឃើញផងដែរថា ស្វាមីម្នាក់នេះតែងតែគោរពជឿតាមការបង្គាប់របស់ហោរាប្រចាំខ្លួនគេថា មានវត្ថុបុរាណមួយ ដែលត្រូវនឹងរាសីចក្ររបស់គេហើយនឹងមកដល់ក្នុងឆ្នាំនេះ។

ឥឡូវនេះជាមួយនឹងប្រាក់រាប់សិបម៉ឺនដុល្លារឬអាចលើសពីនេះ គេអាចដេញយកថ្លៃចិញ្ចៀនកុលសម្ព័ន្ធចាស់មួយ បើមិនងប់ជឿរឿងរាសីចក្រតើជាស្អីវិញ?

«គ្រាន់តែ២៤ម៉ឺនដុល្លារទេ!»

នាងនិយាយឌឺហើយសម្លឹងរបស់នោះមិនអស់ចិត្តចុចភ្លើងមើលទៀតទោះបីជាប្ដីមិនឱ្យកាន់មិនឱ្យប៉ះ។ ប្ដីងាកមកខ្សឹបឌឺវិញ៖

«ប្រាប់ហើយថា....កុំឱ្យខ្វល់ជាមួយនឹងទំហំទឹកប្រាក់បន្តិចបន្តួច! ត្រូវនិយាយថា រាប់លានបានត្រូវ!»

សម្រាប់គំនិតប្រពន្ធ គេនេះជាបុរសពូកែរកស៊ីបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់នាង គេគឺជាមេគ្រួសារដែលរកលុយបានរាប់សិបលាន ដោយមិនពិបាកនាងចូលរួមអ្វី។ ដោយសារហេតុផលនេះ ស៊ីណាសូម្បីតែតវ៉ាឬស្ដាយប្រាក់បន្តិចក៏គ្មានគំនិតដែរ។

«មានឆ្លាក់អក្សរបុរាណតូចៗទៀត គេសរសេរថាម៉េចប្រាប់ប្រពន្ធផងស្ដេចវត្ថុបុរាណ?»

«គ្មាននរណាអានដាច់ទេ ជារបស់កើតមានក្រោយកកើតទឹកដី! វាចាស់ពេកណាស់!»

អួតអាងដោយសោមនស្សហើយ ប្ដីក៏ក្ដាប់ចិញ្ចៀនយកទៅដាក់បញ្ចូលលេខសម្ងាត់រក្សាដូចកំណប់នៅក្នុងទូដែក។

ក៏ជាពេលស៊ីណាបំភ្លេចអំពីចិញ្ចៀនបុរាណដោយងាកមុខមកសម្លឹងកូនប្រុសដែលកំពុងដេកលក់ស្កប់។

កណ្ដាលអាធ្រាត្រប្ដីប្រពន្ធកំពុងលង់លក់ស្លុង ស្រាប់តែត្រូវដាស់ឡើងដោយស្នូរសំឡេងមួយពីជាន់ខាងក្រោម ធ្វើឱ្យអ្នកទាំងពីរនាក់ភ្ញាក់ដូចគេកន្ត្រាក់ ស្ទុះក្រោកចោលកូនប្រុសតូចកំពុងតែនៅចំកណ្ដាល។

«ថីមីង?»

ពួកគេសួររកយាយមិនព្រោះបើមានសំឡេងខ្លាំងបែបនេះហើយមិនដែលថាគាត់មិនភ្ញាក់ឡើងនោះទេ។

«....»

គ្មានចម្លើយ។

ប្ដីប្រពន្ធសម្លឹងមុខគ្នា រួចញីភ្នែកចុះឡើងទាំងងោកងុយលាយក្ដីងឿងឆ្ងល់។ មិនយូរប៉ុន្មានក៏បបួលគ្នាចុះទៅក្រោម ឃើញអ្នកបម្រើចំណាស់ គឺយាយមិនដេកសន្លប់ផ្កាប់មុខម្នាក់ឯងនៅកណ្ដាលច្រកឡើងជណ្ដើរ។

ស៊ីណាដៃញីភ្នែកសឹងជឿថានេះត្រឹមជាសុបិន ប៉ុន្តែប្ដីរបស់នាងមានស្មារតីច្បាស់លាស់ជាងគាត់បានប្រញាប់ប្រញាល់ប្រកូកហៅអ្នកយាមនៅខាងក្រោម។

ឃ្លោកនិងង៉ា រត់ចូលមកទាំងស្រឡាំងកាំង។

អ្នកផ្ទះនេះមិនមានមធ្យោបាយអ្វីក្រៅតែពីហៅឡានពេទ្យមកបញ្ជូនយាយមេផ្ទះទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យ។ មេផ្ទះនៅសង្គ្រោះក្នុងមន្ទីរពេទ្យ ចំណែកអ្នកស្រីក្មេងនៅចាំផ្ទះ។

ពេញមួយថ្ងៃស៊ីណាមិនបានសប្បាយចិត្តទេព្រោះកូនប្រុសនាងចាប់ផ្ដើមក្ដៅខ្លួនហើយមិនទៅសាលារៀនបាននោះឡើយ។

កូនប្រុសរបស់នាងមានអាការៈចម្លែក គេនៅតែភ័យៗ មិនញ៉ាំ មិនលេង។ កំពុងអង្គុយលើព្រំជាមួយកូនតាមដានអាការៈក្មេង ស្រាប់តែនាងមុំក្មួយរបស់យាយមិនស្ទុះឡើងមកទាំងកាន់ទូរសព្ទក្នុងដៃ។

«អ្នកស្រី ម៉ែខ្ញុំដឹងខ្លួនហើយ!»

គឺក្មួយស្រីច្បងរបស់យាយមិន និយាយទាំងភ្នែកនៅហាក់យំ ហើម។ នាងមានទម្លាប់ហៅគាត់ថាម៉ែ។

ឃើញអាការៈនេះ ក៏អ្នកស្រីស៊ីណាប្រញាប់និយាយលួងលោម៖

«អូ...មុំ! ខ្ញុំជួយអរ! កុំភ័យអីការព្យាបាលខ្ញុំរ៉ាប់រង! សំខាន់ឱ្យតែគាត់មិនអី! ហើយ....ការងារនៅផ្ទះខាងណាទុកបាន ទុកសិនទៅ ទៅជួយថែគាត់ផងទៅមុំ.....មិនដឹងថា ហេតុអីគាត់ដួលដល់ថ្នាក់នេះ?»

មុំនៅតែមិនស្បើយនាងយំអង្វរ៖

«មិនមែនទេអ្នកស្រី! គឺម៉ែខ្ញុំទទូចសុំជួបអ្នកស្រីជាបន្ទាន់!»

«ហេតុអី?»

សំណូមពរនេះធ្វើឱ្យអ្នកស្រី ស៊ីណាមានការភ័យព្រួយបារម្ភចម្លែកយ៉ាងអាថ៌កំបាំងក្នុងចិត្ត។

«ខ្ញុំ.....កូនជីមីនៅមិនទាន់ស្រួល នៅក្តៅខ្លួន!»

ក្មួយរបស់គាត់យំយែកនិយាយអង្វរបន្ថែមភ្លាម៖

«មិញខ្ញុំលើកទូរសព្ទ គាត់និយាយថា....គាត់និយាយថា.....គាត់ជិតស្លាប់ហើយ.....គាត់ចង់ជួបអ្នកស្រីដើម្បីនឹងជម្រាបរឿងដ៏សំខាន់!»

ទាំងតក់ស្លុតអ្នកស្រីស៊ីណាបានប្រញាប់ប្រញាល់បញ្ជាឃ្លោកឱ្យបើកឡានចេញទៅ ដោយទុកកូនប្រុសផ្ញើទៅនឹងមុំនៅផ្ទះ។

ទៅដល់មន្ទីរពេទ្យស្ថានភាពរបស់យាយមិនពិតជាអាក្រក់ហួសពីអ្វីដែល ស្ត្រីអភិជនកាត់ស្មាន។

គាត់រងរបួសដេកម្ទុបៗបើកភ្នែកក្រឡេតពេលឃើញម្ចាស់ខ្លួនមកដល់។

«លោកជំទាវ! លោកជំទាវឆាប់ៗ ដោះស្រាយបញ្ហាក្នុងផ្ទះចេញ!»

«មីង!....មីងមិនអីទេ! មីងកុំអស់សង្ឃឹម....កុំទម្លាក់ខ្លួនឯងឱ្យទន់ខ្សោយ!!»

គាត់ដឹងថាស្ត្រីនេះប្រឹងលួងលោមខ្លួន ឱ្យតស៊ូឡើង តែសង្វារគាត់ គាត់ដឹងច្បាស់ខ្លួនឯង តាមរយៈដង្ហើមខ្សោយទៅៗ។ យាយមិនខិតខំជំនះនិយាយកាត់ដាក់កែវភ្នែករលីងរលោងរបស់ម្ចាស់៖

«ខ្ញុំឃើញមនុស្សស្រីស្លៀកពាក់បុរាណនៅឈរកណ្តាលផ្ទះយើង! លោកជំទាវ ពិតជាមានអ្វីមួយមិនល្អនឹងកើតឡើងទៀតលើផ្ទះយើង!»

ស៊ីណាទម្លាក់ដៃទាំងពីរមករកគ្នាហើយក៏ដាក់ម្រាមចូលគ្នាដោយភ័យបារម្ភ។

ចិត្តមួយនឹកឡើងវិញ គឺនឹកឃើញដល់រឿងដែលកូនប្រុសបានចង្អុលទៅក្រៅបង្អួច។

យាយខំត្រដាបត្រដួសនិយាយ៖

«ខ្ញុំឃើញនឹងភ្នែកច្បាស់ ហើយវាបានលើកដៃចង្អុលមកខ្ញុំ! ត្រឹមកម្លាំងនៅក្នុងចុងម្រាមវា...វាអាចទាញទម្លាក់ខ្ញុំពីលើជណ្តើរមកបាន!»

នាងថប់បារម្ភណាស់ពេលស្តាប់ឮ។ ស៊ីលើកដៃស្តាំប្រាំមកក្តោបបេះដូងខ្លួនឯងកំពុងលោត។

បីថ្ងៃក្រោយមក....យាយមិនបានស្លាប់បាត់បង់ជីវិត។

សម្រាប់ស៊ីណាពិតជាពិបាកចិត្ត។

ល្ងាចនេះ នាងនៅឈរសម្លឹងទៅទូដែកដែលប្តីបានលាក់ចិញ្ចៀនត្បូងទុក។ អ្វីមួយជាចំណុចសង្ស័យធំរបស់នាង ជាការសម្រេចចិត្តចុងក្រោយនាងចាប់ផ្តើមខលទៅម្តាយ។

«ម៉ាក់ យាយមិនមេផ្ទះខ្ញុំ គាត់ផុតកាលពីព្រឹកមិញហើយ! មុនស្លាប់ ខ្ញុំធ្លាប់ជួបគាត់ម្តង គាត់.....គាត់ប្រាប់ថា ផ្ទះខ្ញុំមានមនុស្សស្រីស្លៀកបុរាណ ចង្អុលម្រាមដៃទម្លាក់គាត់ពីជណ្តើរ!»

«ព្រះ! ....»

«កូនមិនដឹងធ្វើម៉េចទេម៉ាក់! ជីមីឈឺរហូត!»

«ថ្មីៗនេះ ប្តីឯងមានទិញអ្វីចម្លែកមកផ្ទះទេ!»

អ្នកស្រីវ័យក្មេងរិះគិតងាកសម្លឹងទូដែក....

«ជា....ចិញ្ចៀនត្បូងមួយម្តាយ.....!»

«ចិញ្ចៀន.....ត្បូង?»

«បងសិដ្ឋទើបនឹងទិញមកទុក មិនទាន់បានរកគ្រូតាឱ្យមើលទេ ព្រោះគ្រូតាមិននៅខ្មែរ! គាត់ទុកក្នុងផ្ទះនៅយប់ដែលយាយមិនមានរឿង! គាត់ថាជាចិញ្ចៀនរបស់មេកុលសម្ព័ន្ធស្តេចត្រាញ់»

នាងថាដល់ត្រង់ណេះក៏នៅស្ងៀមវិញព្រោះភ័យ។ ម្តាយតឿនវិញ៖

«និយាយរឿងទាំងអស់ប្រាប់ម្តាយមក!»

សូមរង់ចាំអានបន្តក្នុងរឿង កន្ទ្រាញឥនុចារ្យ